

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: FRA VOR KÆRLIGHEDS HUS

Citation: Claussen, Sophus: "FRA VOR KÆRLIGHEDS HUS", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen09val-shoot-workid72778.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

FRA VOR KÆRLIGHEDS HUS

Han gik bort og blev borte i femhundred Aar.
Han gik bort, mens hans Kæreste sov
ved hans Sygeseng, hvor hun vaaged hver Nat.

Han lo, da han rejste sig op for at gaa,
da med halvtåbne Øjne hun ingen Ting saa.
Han gik bort fra sit Hus over Mark, over Krat
til den midnatsfortryllede Skov.

Han vilde kun drømme derude en Stund,
om en Stund vandre hjemad igen
til den rolige Stue derinde, hvor hun
sad og sov hos sin dødssyge Ven.

Men han dvælte saa længe, saa træt var hans Krop.
Og han saa hende fjærnt, at hun vaagnede op.
Og han vilde gaa hjem, men hans Krop var som Bly.

Nu vaagner min Kæreste hjemme i By,
og jeg ser hende klart, som hun færdes og gaar
alene i Huset det hele Aar,
og hun kan ikke finde mig mer.

Det blir mørkere Dage, det regner og sner,
men jeg ser, at hun er der i Stuen . . . jeg ser.

Der gaar Aar. Det er svimmelt, som Aarene gaar,
men hun er endnu i vor Kærligheds Hus!
Jeg kan se hendes Vindu for Høststormen slaar.
Men fy, hvor dog alting med Tiden blir Snus.

Og jeg ser ikke mere noget levende Tegn.
Hverken Hus eller Rude. Kun hundred Aars Regn.
Og tilsidst maa jeg hjem efter femhundred Aar,
og jeg kender ej mer denne hærgede Egn.
Og mit Hus er forsvundet og Byen i Grus.